liefsten tuin, dien je ooit zag. Wat verlangde ze om uit die donkere zaal te komen en te gaan dwalen tusschen die bedden van kleurige bloemen en die koele fonteinen, maar ze kon zelfs haar hoofd niet door de deur heen werken. «En zelfs al wou mijn hoofd er door», dacht de arme Alice, «zoo zou dit nog weinig baten zonder mijn schouders. O, wat zou ik gaarne in elkaar kunnen geschoven worden als een verrekijker! Me dunkt, dat dit wel zou gaan, als ik maar wist, hoe ik daarmee moest beginnen». Want, zie je, er waren in den laatsten tijd zooveel rare dingen gebeurd, dat Alice was gaan denken, dat er in werkelijkheid slechts zeer weinig geheel onmogelijke dingen waren.

Daar ze er geen heil in zag bij het deurtje te blijven wachten, ging ze naar de tafel terug, half in de hoop, dat ze daar nog een sleuteltje zou vinden of ten minste een boek met de regels voor het in elkaar schuiven van menschen als verrekijkers. Ditmaal vond ze er een fleschje op («dat hier zeer zeker straks niet was», zei Alice), met een etiket aan den hals vastgemaakt en waarop de woorden «Drink me» in mooie groote letters stonden gedrukt.

Nu was het alles heel mooi zoo maar te zeggen:

«Drink me», maar de verstandige Alice ging dat maar zoo aanstonds niet doen. «Neen, eerst», zei ze, «zal ik eens zien, of er ook «vergif» op staat; want ze had verscheiden aardige verhaaltjes gelezen van kinderen, die verbrand waren en opgegeten door wilde dieren en nog vele andere onaangename dingen, enkel omdat ze niet wilden denken aan de eenvoudige lessen hunner vrienden, zooals b.v.: dat een gloeiende pook je brandt, als je hem te lang vasthoudt, en dat, als je *heel* diep met een mes in je vinger snijdt, deze gewoonlijk bloedt en ook was ze niet vergeten dat, als je veel uit een flesch drinkt waarop «vergif» staat, het bijna zeker is dat je dit, vroeger of later, niet goed bekomen zal.

Deze flesch was echter niet gemerkt met «vergif» en dus waagde Alice het er even uit te proeven en daar ze het zeer lekker vond (het smaakte werkelijk naar kersetaart, vla, ananas, gebraden kalkoen, kokinjes en warm geroosterd brood met boter) had ze spoedig alles opgedronken «Wat een raar gevoel!» zei Alice. «'t Is me, alsof ik in elkaar schuif als een verrekijker».

En zoo was het inderdaad: ze was nu maar tien duim hoog en haar gezicht klaarde op bij